

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8297/11

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט צ' זילברטל

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע מיום
06.10.2011 בתפ"ח 1079/08 שניתן על ידי כבוד סגן הנשיא
ב' אזולאי והשופטים נ' זלוצובר, צ' צפת

תאריך הישיבה: י' בכסלו תשע"ד (13.11.13)

בשם המערער: עו"ד אייל אוחיון

בשם המשיבה: עו"ד עדי שגב

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

לפני ערעור על הכרעת דין מיום 9.3.2011 ועל גזר דין מיום 6.10.2011, אשר
ניתנו על ידי בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (סגן הנשיא ב' אזולאי והשופטים נ'
זלוצובר ו-צ' צפת) בתפ"ח 1079/08. המערער הורשע בעבירות מין במשפחה: מעשה
מגונה בקטינה וניסיון לבצע מעשה מגונה בקטינה, לפי סעיפים 351(ג)(2), 345(א)(1)
ו-345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) וכן מעשה מגונה בפני
קטינה לפי סעיף 351(ד) לחוק. בגין אלו הושתו על המערער שש שנות מאסר לריצוי
בפועל, 18 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מתום ריצוי עונשו, והתנאי הוא

שבמשך תקופה זו לא יעבור המערער עבירה מן העבירות בהן הורשע, וחיוב בתשלום פיצוי בסך 75,000 ש"ח למתלוננת.

יצויין כי בתום טיעוני הצדדים בדיון שנערך לפנינו חזר בו המערער מערעורו ככל שהוא נוגע להכרעת הדין, כך שנוותר לנו להכריע בערעורו באשר לחומרת העונש שהושת עליו.

העובדות לפי כתב האישום

1. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היה המערער בן זוגה של אם המתלוננת, קטינה ילידת 1992, והתגורר עם השתיים ועם אחי המתלוננת, יליד 1991, בדירת המשפחה.

2. האישום הראשון: במועדים שונים במהלך שנת 2003, או סמוך אליה, ניצל המערער הזדמנויות שונות בהן שהה עם המתלוננת ביחידות כדי לגעת במתלוננת שלא בהסכמתה דרך בגדיה בחזה שלה ובאזור איבר מינה. זאת, בין היתר, בעת שצפו יחדיו בטלוויזיה בחדר השינה בדירה ובעת שנסעו ברכבו של המערער. בנוסף למעשים אלו ביקש המערער מהמתלוננת שתיגע בידה באיבר מינו וכשסירבה לקח את ידה וניסה לשים אותה על איבר מינו, אולם המתלוננת הצליחה להדפו ממנה. במקרה אחר נכנס המערער לחדר המקלחת שבדירה בעקבות המתלוננת וביקש להוריד את חולצתה בכדי שיוכל לראות את החזה שלה. על אף סירוב המתלוננת ובקשתה שיעזוב את החדר לא הסכים המערער לצאת. בהמשך נגע בידו בחזה של המתלוננת שלא בהסכמתה ורק לאחר מכן נענה לבקשה ויצא מחדר המקלחת.

3. האישום השני: במועד כלשהו בשנת 2003, או סמוך לה, איפשר המערער למתלוננת ולאחיה הקטין לצפות בסרט פורנוגרפי אותו הקריין בחדר שינה בדירה הנ"ל.

העדויות לפני בית המשפט המחוזי

4. לפני בית המשפט העידו, בין היתר, המתלוננת ואמה, המערער, דודתה מצד אמה, א' (להלן: 'א'), ר', חברתה של המתלוננת (להלן: 'ר') ומדריכיה בתנועת הנוער, ל' (להלן: 'ל') ות' (להלן: 'ת').

5. עדות המתלוננת: המתלוננת שטחה את גרסתה לאירועים, המתיישבת עם הנטען בכתב האישום, במסגרת שתי הודעות אותן מסרה למשטרה בשנת 2007, וחזרה על גרסתה לפרטי פרטים בעדותה לפני בית המשפט. המתלוננת תיארה את מערכת היחסים בינה לבין המערער בתקופה הרלוונטית, במהלך לימודיה בכיתה ה' ובכיתה ו', במסגרתה היה המערער מבלה עם המתלוננת ועם אחיה שעות ארוכות בביתם ונהג לגעת בה – גם בחזה ובאיבר מינה – וכן לבקש מן המתלוננת לגעת בו, תוך שלעיתים נתן לה כסף בתמורה. בתוך כך עמדה המתלוננת על האירועים הנזכרים בכתב האישום. עוד סיפרה המתלוננת כי חשפה את מעשי המערער לפני אמה בעת לימודיה בכיתה ו' לאחר ריב בין המערער לבין אחיה במהלכו קילל אותה המערער. משלב זה ואילך חדל המערער ממעשיו, הן בתקופה הקצרה בה סולק מדירת המשפחה על ידי האם, והן בעת ששב להתגורר בבית, לאחר שהמתלוננת הסכימה לחזרתו, למעט מקרה בודד בו חשדה כי צפה בה מחליפה בגדים. בהקשר זה הסבירה המתלוננת את השינוי בעמדתה ביחס למערער בלחץ ובניכור אותם הפעילו כלפיה קרובי משפחתה, וכן סיפרה כי שיקרה לא' כי בדתה את טענותיה בכדי שזו, אליה הייתה המתלוננת קרובה במיוחד, תחזור לקשר עימה. עוד העידה המתלוננת כי סיפרה על מעשי המערער לאנשים שונים במרוצת השנים: לחברתה ר' בעת שהייתה בכיתה ו'; לדודתה א' בעת שהייתה בכיתה ז' ולמדריכיה ל' ות' בעת שהייתה בכיתה ט', כאשר האחרון הוא שעודדה להתלונן. את הסתירות בין עדויותיה ובין הודעותיה במשטרה באשר לטיבם המדויק של מעשי המערער ולתקופת הישנותם נימקה המתלוננת בגילה הצעיר בעת האירועים, במשך הזמן שחלף מאז התרחשו ובעובדה שלא הבינה במדויק את משמעותם.

6. עדות המערער: המערער כפר במיוחד לו בכתב האישום וטען כי מדובר בעלילה אותה רקחה נגדו המתלוננת על מנת להרחיקו מן הבית משום שהגביל את צעדיה ואת חירותה. בהודעתו במשטרה הכחיש המערער מכל וכל את גרסת המתלוננת ותיאר את יחסיהם כיחסים נורמטיביים, אשר בעבר אף היו טובים. בעדותו בבית המשפט טען המערער כי טענות המתלוננת שקריות ונולדו בעקבות ריב בין השניים שפרץ בערב ראש השנה לאחר שהציב לה גבולות. לטענתו, מיד עם העלאת התלונות בפניו על ידי האם עזב את דירת המשפחה ושב להתגורר בו רק לאחר שאימה של המתלוננת הביעה רצונה כי ישוב וסיפרה כי אינה מאמינה לבתה.

7. עדות האם: אם המתלוננת מסרה שתי הודעות במשטרה וכן העידה לפני בית המשפט. בהודעותיה במשטרה סיפרה האם כי המתלוננת חשפה בפניה את מעשי המערער בקווים כלליים בלבד בשיחה בודדת שקיימו השניים במקום עבודתה,

בתקופת ראש השנה בעת שהיתה המתלוננת בכיתה ה' או ו'. במהלך שיחה זו, לדברי האם, בכתה המתלוננת והייתה נסערת. עוד מסרה האם בהודעותיה כי בעקבות השיחה סילקה את המערער מדירת המשפחה, אך התירה לו לשוב כעבור חודשיים, לאחר שהמתלוננת חזרה בה מתלונותיה. בעדותה לפני בית המשפט הסבירה האם כי המתלוננת חזרה בה בעקבות לחץ אשר הפעילו עליה קרובי משפחה. עוד העידה האם כי במהלך התקופה בה התגורר המערער בדירת המשפחה, סבלה המתלוננת ממצב נפשי ירוד ונהגה להסתגר בחדרה או לשהות מחוץ לבית.

8. עדותה של א': דודתה של המתלוננת, מסרה גרסה לאירועים אשר תמכה בגרסת המערער. בהודעתה במשטרה סיפרה א' כי חודשיים לאחר שסולק המערער מדירת המשפחה בעקבות היוודעות אם המתלוננת למעשיו, סיפרה האם לא' כי המתלוננת הודתה בפניה כי אין ממש בטענותיה. עוד העידה א' כי יחסיה עם אחותה ועם המתלוננת קרירים ואילו את המערער, אותו ראתה כגיסה אף שלא התחתן עם אחותה, היא מעריכה מאוד. כמו כן בעדותה בבית המשפט טענה א' כי המתלוננת מעולם לא סיפרה לה על מעשי המערער, ומנגד הודתה בפניה בשני מקרים כי תלונותיה שקריות. עוד שללה א' את טענת המתלוננת לפיה חזרה בה מטענותיה כנגד המערער בעקבות לחץ מצד משפחת האם.

9. עדותו של ת', מדריכה של המתלוננת בתנועת הנוער: ת' העיד כי הבחין לראשונה בהתנהגות חריגה מצד המתלוננת במהלך מסיבת סילבסטר בשנת 2007 בעת שהמתלוננת הביעה סלידה מגינוני חיבה זוגיים שהפגינו חבריה. לדבריו, בעת שליווה את המתלוננת לביתה בתום המסיבה ובתשובה לשאלתו סיפרה המתלוננת כי בעבר אדם מקהילת הכושים העבריים נגע בה בניגוד לרצונה. כמה ימים לאחר מכן, בתום פעולה של תנועת הנוער, סיפרה לו המתלוננת את האמת על מעשי המערער, על חשיפת האירועים בפני אימה ועל גירוש המערער מביתם והלחץ שהפעילה משפחתה נגדה למען החזרתו של המערער לדירת המשפחה. כמו כן העיד ת' כי פנה בעניין לעובדת במשרד הרווחה בשם ק' (להלן: ק') ולאחר מכן שכנע את המתלוננת, אשר התנגדה בתחילה, להתלוות אליו לשיחה נוספת עם ק' ולתאר בפניה את האירועים. במהלך שיחה זו, לדבריו, דיווחה ק' למשטרה על האירועים. עוד העיד ת' כי המתלוננת סיפרה לו כי מעשי המערער נפסקו לאחר שסולק מן הדירה, למעט מקרה בודד בו חשדה כי צפה בה מתלבשת.

הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי

10. בית המשפט מצא את גרסת המתלוננת מהימנה, תוך שהדגיש כי נמנעה מלהגזים בדבריה או מלהעצים את האירועים ועמד על כך שמתלוננת כלל לא רצתה להתלונן בתחילה, עד ששוכנעה לעשות כן על ידי ת'. בתוך כך הבהיר בית המשפט כי אי דיוקים וסתירות אשר נפלו בגרסת המתלוננת אינם מהותיים וניתן לתלותם בגילה הצעיר בעת האירועים אשר מנע ממנה להבינם ולהכילם במלואם, ובעובדה שאלו הודחקו על ידה במשך שנים. כמו כן קבע בית המשפט כי עדויותיהם של ת', ר' ול' מהימנות.

11. לאור האמור, קבע בית המשפט כי מלבד אמון מלא במתלוננת נמצאו בחומר הראיות חיזוקים ראייתיים משמעותיים לגרסתה: מצוקתה הנפשית של המתלוננת בעת שסיפרה לאמה על האירועים בסמוך להתרחשותם עליה העידה האם; התנהגותה החריגה של המתלוננת לאורך השנים, עליה העידו האם ות'; עדותה של ר', חברתה של המתלוננת, לפיה המתלוננת סיפרה לה על מעשי המערער והסבירה כי החליטה לחשוף את האירועים בעקבות ריב עם המערער; עדותה של ל', לפיה סיפרה לה המתלוננת על התעללות המערער בה "במשך כל תקופת היסודי" בקווים כלליים; עדותו של ת', לפיה המתלוננת סיפרה לו, בין היתר, כי המערער נהג לגעת בה, לעיתים בתמורה לכסף.

12. מנגד, בית המשפט דחה את גרסת המערער ומצא את עדותו בלתי מהימנה ולעיתים אף משוללת כל יסוד או היגיון. כמו כן הדגיש בית המשפט כי הן ניסיונות המערער לצייר את המתלוננת כשקרנית כרונית והן טענותיו באשר למניע המתלוננת לטפול עליו עלילת שווא נטולי בסיס ראייתי. בדומה, דחה בית המשפט את גרסתה של א', אותה מצא מגמתית ורווית סתירות.

13. לפיכך קבע בית המשפט כי התקיימו העובדות המפורטות בכתב האישום והרשיע את המערער בשני האישומים המיוחסים לו, על סמך עדויות המתלוננת להן מצא כאמור חיזוקים ראייתיים משמעותיים.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

14. בית המשפט עמד על הערכת המסוכנות אשר נערכה למערער ביום 27.6.2011 בה הוערכה מסוכנותו לחזרה על עבירות מין כבינונית, בין היתר לאור העובדה כי

המערער מכחיש את ביצוע העבירות בהן הורשע, אינו לוקח אחריות למעשיו ומכפיש את המתלוננת. עוד עמד בית המשפט על תסקיר נפגעת העבירה מיום 5.4.2011 שהוגש בעניינה של המתלוננת, בו תוארו, בין היתר, פגיעתה הנפשית הקשה של המתלוננת, בגינה נזקקה לטיפול פסיכיאטרי, והניכור והניתוק ממשפחתה מהם סבלה בעקבות תלונתה. במסגרת התסקיר הומלץ על תשלום פיצוי למתלוננת נוכח עלויות טיפולה הנפשי. עוד עמד בית המשפט על טיעוני הצדדים לעונש. המשיבה עמדה על חומרת מעשי המערער, אשר ניצל את תמימות המתלוננת וגילה הצעיר ובגד באמונה. כמו כן הדגישה המשיבה כי יש להחמיר עם המערער כיוון שיש לראות במעשיו מסכת התעללות ממושכת, וכיוון שגם אחי המתלוננת נפל קורבן למעשים הנלווים. בא כוח המערער עמד על כך שהאחרון פסק ממעשיו לאחר חשיפתם ועל כך שהמעשים נעשו מעל בגדיה של המתלוננת וללא הפעלת כוח. עוד נטען כי המערער הינו אדם נורמטיבי.

15. לאור האמור, ולאחר שעמד על חומרתן של עבירות מין בתוך המשפחה, על מסכת הייסורים אותה חוותה המתלוננת עד לחשיפת האירועים ואף לאחריהם ועל קשיי שיקומה, גזר בית המשפט על המערער את העונשים המפורטים ברישא.

הערכת המסוכנות העדכנית

16. במסגרת הערכת מסוכנות עדכנית אשר נערכה למערער עמד המרכז להערכת המסוכנות (להלן: המרכז) על הדמיון וההתאמה בין מסקנות הערכת המסוכנות שנערכה למערער ביום 27.6.2011 לבין חוות דעת מרפאת בריאות הנפש מתאריך 22.7.2013 והערכת המסוכנות העדכנית. המרכז ציין כי עמדתו של המערער נותרה כשהייתה וכי הוא ממשיך להציג עמדה קורבנית ביחס לעלילת שווא שנרקמה נגדו, מכחיש את המיוחס לו וכן מכחיש כל כוונה או מחשבה מינית כלפי המתלוננת. עוד עולה כי המערער סובל מקשיים בתפקוד המיני ובניהול זוגיות וכי הוא מרוכז בעצמו וסובל מרמת ארגון אישיות נמוכה עד גבולית. לאור האמור ונוכח גילו הוערך המערער כבעל מסוכנות מינית בינונית לטווח הארוך.

תמצית נימוקי הערעור

17. המערער – באמצעות בא כוחו עו"ד אייל אוהיון – טוען כי יש להקל בעונש שהושת עליו, שכן זה סוטה מרף הענישה הנוהג במקרים דומים, כפי שנקבע בפסיקה. לטענתו יש לקבל את ערעורו בהתחשב בנסיבות העבירות בהן הורשע ובהתחשב בכך שמעשיו נעשו מעל בגדי המתלוננת ולא כללו הפעלת כוח פיזי כלשהו, וכמו כן פסקו

מיד עם חשיפתם על ידי המתלוננת. עוד מלין המערער על שבית המשפט המחוזי לא העניק כל משקל, לטענתו, לנסיבותיו האישיות, וטוען כי מן הצדק להקל בחומרת עונשו נוכח חלוף הזמן ממועד ביצוע המעשים, עברו הנקי ואורח החיים הנורמטיבי שניהל כל חייו, עד קרות הפרשה. לצד האמור, מוסיף המערער וטוען כי יש להפחית באופן ניכר את גובה הפיצוי שהושת עליו, שכן אין בידו האמצעים הכלכליים לשאת בו.

תמצית תגובת המשיבה

18. המשיבה – באמצעות באת כוחה, עו"ד עדי שגב – טוענת כי על המערער הוטל עונש ראוי המאזן נכונה את מכלול השיקולים הרלוונטיים בעניינו, ואף מתיישב עם הענישה המקובלת במקרים דומים. בהקשר זה מדגישה המשיבה את חומרת מעשי המערער, אותם יש לראות כמסכת התעללות נמשכת לשיטתה, אשר ניצל את תמימות המתלוננת ואת גילה הצעיר ובגד באמונה של מי שראתה בו דמות אב. כמו כן מדגישה המשיבה את השפעות מעשי המערער על המתלוננת, כעולה מתסקיר הנפגעת, ובראשן הנזק הנפשי הקשה שנגרם למתלוננת והניתוק והניכור ממשפחתה מהם סובלת המתלוננת מאז תלונתה, אשר, בין היתר, הותירוה לבדה, ללא תמיכה כלכלית או רגשית. עוד טוענת המשיבה, כי אין לקבל את טענת המערער בדבר הפחתת גובה הפיצוי שהוטל עליו לשלם, שכן בית משפט זה כבר פסק כי היעדר יכולת כלכלית לא ייחשב כשיקול רלוונטי לעניין זה. הדברים נכונים בפרט כאשר גובה הפיצוי ראוי בנסיבות העניין, שכן, כפי שעמד על כך גם שירות המבחן, לאחר שיסתיים מימון המדינה, המוגבל בזמן, לטיפול הנפשי לו נזקקת המתלוננת, תיאלץ היא לשאת בו בעצמה.

דיון והכרעה

19. לאחר שעיינתי בנימוקי הערעור והאזנתי בקשב רב להשלמת הטיעון בעל פה מטעם הצדדים ולדבריה של המתלוננת בדיון שנערך לפנינו, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור כנגד גזר הדין להתקבל בחלקו, כפי שיפורט להלן.

20. בית משפט זה עמד זה מכבר על חומרתן הרבה של עבירות מין, ובמיוחד אלה המבוצעות כלפי קטינים בתוך התא המשפחתי פנימה, אשר על החברה ובתי המשפט הפועלים בה, להוקיען. יפים לעניין זה דברי השופט א' רובינשטיין בע"פ 3648/04 פלוני נ' מדינת ישראל (15.9.2005):

"התופעה הקשה והעצובה של עבירות מין במשפחה באה לעתים מזומנות לפתחם של בתי המשפט, וטעונה ענישה חמורה הולמת. היא בעלת אפקט משמעותי ורב שנים על הקרבן, העלול להטיל צל לשנים רבות, לאחר שבן משפחתו, מי ששם בו את מבטחו, בגד באמון. יודע ילד רגיל, כי ה"רע" שוכן מבחוץ ואילו בבית פנימה יימצא ה"טוב", תהא אהבה, תימצא יד חמה ומגוננת, לא תהא פגיעה. התעללות מינית במשפחה ניצבת חזיתית מנגד לידיעה ותקוה זו." (שס, עמוד 14 לפסק הדין)

למרבה הצער, נדרש בית משפט זה לעסוק בעבירות מין במשפחה לא אחת, וחזר והדגיש כי יש לנקוט יד קשה עם העבריינים, המביעה את סלידת החברה מן העבירות וממבצעייהן ומהווה גורם מרתיע מפני הישנותן [ראו למשל: ע"פ 2879/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 לפסק הדין (17.10.2013); ע"פ 5084/12 שקורי נ' מדינת ישראל, פסקה 23 לפסק הדין (15.9.2013); ע"פ 701/06 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 לפסק הדין (4.7.2007)].

21. ואולם, עיון באסמכתאות אליהן הפנו הצדדים מלמד כי יש טעם בטענת המערער לפיה נקט בית המשפט המחוזי בעניינו ביד מחמירה, אף מעבר למדיניות הענישה המקובלת.

22. בדיון לפנינו, הפנתה המשיבה לפסק דינו של בית משפט זה בע"פ 3934/12 פלוני נ' מדינת ישראל (18.2.2013), ממנו עולה, לטענתה, כי העונש שהשית בית המשפט המחוזי על המערער בגין עבירות של מעשה מגונה בקטין, ניסיון לבצע מעשה מגונה בקטין ומעשה מגונה בפני קטין אינו חורג מרף הענישה המקובל. ואולם פסק הדין אליו הפנתה המשיבה עוסק במקרה בו הורשע אדם בשישה מקרים של אינוס קטין במשפחה בנסיבות חמורות יותר מבעניינו. בגין מעשים אלו הושתו עליו שמונה שנות מאסר לריצוי בפועל ובית משפט זה הותיר את העונש על כנו.

23. לצורך בחינת רף הענישה הנוהג במקרה דנן, יש לבחון מקרים בהם הורשעו נאשמים בעבירות הקרובות במאפייניהן לעבירות בהן הורשע המערער. מסקירת פסיקת בית משפט זה, לרבות האסמכתאות אליהן הפנה בא כוח המערער, עולה כי רף הענישה הנוהג בגין עבירות מין במשפחה של מעשה מגונה בקטין ומעשה מגונה בפני קטין בנסיבות הדומות לנסיבות המקרה דנן, אשר אינו נמנה על החמורים שבמקרים, נמוך במידה לא מבוטלת מן העונש שהושת על המערער – שש שנות מאסר לריצוי בפועל.

(א). כך, בע"פ 6847/07 פלוני נ' מדינת ישראל (24.2.2009) הורשע המערער בעבירה של מעשה מגונה בקטין בן משפחתו לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 351(ג)(1) לחוק (מספר מקרים). זאת בעקבות מסכת מעשים חמורה יותר מבעניינו אשר נמשכה כשנה ובמסגרתה נהג המערער, בין היתר, לאונן במיטתו שעה שגופו מתחכך בגוף הקורבן, קטינה בת תשע, והוא מכניס את ידה לתחתוניו. יתר על כן, המערער נהג ללטף ולנשק את הקורבן בחזה מתחת לחולצתה וכמו כן נגע באיבר מינה, מתחת לבגדיה, במספר הזדמנויות. בגין מעשים אלו הושתו על המערער שלוש וחצי שנות מאסר לריצוי בפועל ובית משפט זה הותיר את העונש על כנו.

(ב). בדומה, בע"פ 6695/08 פלוני נ' מדינת ישראל (26.1.2009) הורשע המערער בעבירה של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 16 שלא בהסכמתה, לפי סעיף 348(ב) לחוק בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק. זאת בעקבות אירוע בו בעת שישנה המתלוננת, קטינה בת 13, בסלון ביתם של אחותה ושל המערער, נטל זה את ידה ללא הסכמתה החופשית והצמידה לאיבר מינו תוך שהוא מבצע תנועות שפשוף עד הגיעו לפורקן מיני. בגין מעשים אלו הושתו על המערער 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל ובית משפט זה הותיר את העונש על כנו.

(ג). במקרה אחר, בע"פ 5764/07 פלוני נ' מדינת ישראל (12.12.2007), הורשע המערער בעבירה של מעשה מגונה בקטין בן משפחתו, לפי סעיף 351(ג)(1) יחד עם סעיפים 348(א) ו-345(א)(3) לחוק. זאת בגין אירוע בו לקח את אחיינו הקטין לגג ביתו, חשף את איבר מינו בפניו, ובהמשך הפשיט המערער את הקטין ממכנסיו ותחתוניו, הושיב אותו על איזור חלציו ונענע אותו לשם סיפוק או ביזוי מיני. בגין מעשים אלו הושתו על המערער, אשר היה בן 18 באותה עת, 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל ובית משפט זה הותיר את העונש על כנו.

(ד). במקרה נוסף, בע"פ 7725/11 פלוני נ' מדינת ישראל (24.1.2013), הורשע המערער בארבעה אישומים של עבירות מין במשפחה (מעשה מגונה), לפי סעיף 351(ג) בצירוף סעיפים 348(ב), 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק, כאשר באחד מהם הורשע בעקבות הודאתו במסגרת הסדר טיעון. זאת בגין ארבעה מקרים בהם חשף המערער את איבר מינו לפני בתה בת השבע של בת זוגו, כאשר באחד המקרים הכניס את ידו למכנסי המתלוננת ושפשף את איבר מינה מעל תחתוניה, וכן נגע בחזה של הקטינה

מעל חולצתה ובישבן מעל מכנסיה. בגין מעשים אלו הושתו על המערער חמש שנות מאסר לריצוי בפועל ובית משפט זה הותיר את העונש על כנו.

24. מלאכת גזירת העונש אינה מלאכה שרירותית, אך גם איננה מדע מדויק. עניין היא לשיקול דעת הנסמך על מכלול הנסיבות והשיקולים והכול בכפוף לעיקרון המנחה של אחידות הענישה [ראו: ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל, פסקאות 78-85 לפסק הדין (12.1.2011)]; ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 421, 434 (1979)]. ער אני לחומרת העבירות בהן הורשע המערער ושותף אני לעמדה לפיה יש לנקוט יד קשה עם עברייני מין השולחים ידיהם כנגד קטינים ומנצלים את אמונם. ואולם, ער אני גם לעובדה כי העונש אשר הושת על המערער חורג אף ממדיניות הענישה המחמירה אותה התווה בית משפט זה במקרים כגון אלו.

25. מנגד, מצאתי כי אין ממש בטענות המערער כי בית המשפט המחוזי לא שקל כנדרש במסגרת גזר דינו את חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות, את אורח חייו הנורמטיבי עובר לביצוען ואת עברו הנקי. מקובל עלי לעניין זה האיזון שערך בית המשפט המחוזי בין הנסיבות דנן לבין הנסיבות אותן שקל לחומרה בעניינו של המערער, כמפורט בגזר הדין. להשלמת התמונה יצויין, כי בניגוד לטענת המערער לפיה נעשו מעשיו מעל בגדי המתלוננת, מעדות המתלוננת, בה נתן בית המשפט המחוזי אמון מלא, עולה, כי במקרים אחדים נגע המערער בגופה של המתלוננת שלא מעל הבגדים (למשל: עמ' 4 להכרעת הדין).

26. גם לעניין גובה הפיצוי אותו הטיל בית המשפט המחוזי על המערער מקובלת עלי הכרעתו של בית המשפט המחוזי, שכן אינני סבור כי הפיצוי האמור חורג ממדיניות הפיצוי הראויה, ובפרט כאשר שיעור הפיצוי נתון להערכתו של בית המשפט. לצד זאת, יש לדחות את טענת המערער כי יש להפחית את גובה הפיצוי בשל מצבו הכלכלי הקשה, שכן, כפי שפסק בית משפט זה בעבר, אי יכולת כלכלית איננה מהווה אמת מידה בעת קביעת פיצוי לקורבנות עבירה [ראו: ע"פ 3502/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 לפסק הדין (23.6.2013)]; ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל, פסקה ט לפסק הדין (24.7.2006)]. אציין כי לפני המערער עומדת האפשרות לפנות למרכז לגביית קנסות בבקשה לפריסת הפיצוי לתשלומים [ראו: סעיף 5(א) לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995]; ע"פ 2951/12 ביאדסה נ' מדינת ישראל, פסקה 14 לפסק הדין (1.8.2012)].

סוף דבר

27. נוכח כל האמור לעיל, לטעמי יש לקצר במעט את משכו של עונש המאסר בפועל שהושת על המערער, והצעתי היא להעמידו על 57 חודשים ולהותיר את שאר רכיבי העונש על כנם וכך אציע לחבריי לעשות.

ש ו פ ט

השופט י' עמית:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט צ' זילברטל:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, י"ד בכסלו תשע"ד (17.11.2013).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט